

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Obec R.**, se sídlem R. 78, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) M - KOVO, s.r.o.**, se sídlem R. 143, zastoupené JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem Ondruš & Ondruš a partneři, společná advokátní kancelář, se sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno, **2) T. P.**, a **3) M. P.**, oba zastoupeni Mgr. Ing. Tomášem Vítkem, advokátem se sídlem Argentinská 783/18, Praha 7, **4) G. K.**, **5) F. D.**, **6) V. N.**, **7) V. N.**, **8) J. H.**, **9) E. V.**, **10) L. V.**, **11) M. C.**, **12) F. C.**, **13) T. R.**, **14) H. R.**, **15) T. K.**, **16) K. B.**, **17) J. Š.**, **18) J. Š.**, **19) M. P.**, **20) I. K.**, **21) T. N.**, **22) Ing. V. Š.**, **23) Mgr. E. H.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2017, č. j. KUJI 23412/2017, sp. zn. OUP 74/2017 Cí-2,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2017, č. j. KUJI 23412/2017, sp. zn. OUP 74/2017 Cí-2, a rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, stavebního úřadu, ze dne 21. 12. 2016, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-71, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **16 253 Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobce.
- III.** Žádná z osob zúčastněných na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 21. 12. 2016, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-71. Tímto rozhodnutím stavební úřad na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení, společnosti M - KOVO s.r.o. (dále jen „společnost M - KOVO“ nebo též „stavebník“), vydal dle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), dodatečné povolení na stavbu „Automatická linka alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod“ v areálu společnosti M - KOVO v obci R., na pozemcích parc. č. x a parc. č. st. x, oba v kat. území R., obsahující následující objekty:

- **SO.01** změna stavby stávajícího objektu na pozemku parc. č. st. x v kat. území R., spočívající ve vnitřních stavebních úpravách, za účelem umístění technologie automatické linky;
- **SO.02** přístavba zděného objektu na pozemku parc. č. x v kat. území R., jednopodlažní objekt půdorysné velikosti 15,7 m x 9,25 m, výšky 6,8 m, provozně spojený s objektem na pozemku parc. č. st. xv kat. území R.;
- **SO.03** opěrná stěna výšky 4,2 m z betonových tvárnic tl. 400 mm v délce 17 m na pozemku parc. č. x v kat. území R.;
- **IO.04** úpravy stávajících zpevněných ploch a komunikací na pozemku parc. č. x v kat. území R.;
- **IO.05** nádrž na odpadní vody cca 10 m³ včetně sorbčních roštů na pozemku parc. č. x v kat. území R.

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě předně poukazoval na vadu, kterou stavebnímu úřadu vytýkal již v podaném odvolání, avšak kterou se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nezabýval, a to že správní orgány neoprávněně disponovaly s předmětem řízení vymezeným společností M - KOVO v žádosti o dodatečné povolení stavby jako „Automatická linka alkalického zinkování (závěs + buben) a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod M - KOVO s.r.o., R., v areálu společnosti M - KOVO s.r.o., na pozemku p. č. 53/47, p. č. st. 117 v k. ú. R.“. V rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ovšem byla stavba, na kterou bylo dodatečné stavební povolení vydáno, označena bez údajů uvedených v závorce (viz podtržená část shora), a tedy stavební úřad rozhodoval o jiném předmětu řízení (o jiné stavbě), kdy vypuštěním uvedených údajů nabývá rozhodnutí jiného smyslu. Žalovaný se pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí s touto námitkou nijak nevypořádal, namísto toho tvrdil, že takto uplatněná námitka byla neurčitá.

Dle názoru žalobce dále vydané rozhodnutí o dodatečném povolení stavby neobsahuje zákonem požadované náležitosti, kdy především výrok o povolení jednotlivých stavebních objektů je neurčitý, neboť tyto nejsou označeny tak, aby je nebylo možno zaměnit s jinou činností stavebníka. Ačkoli v odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo konstatováno,

že na podkladě žádosti bylo umístění stavby a její dodatečné povolení vydáváno v rozsahu společného územního a stavebního řízení, žalobce namítal, že rozhodnutí postrádá přílohy uvedené pod bodem 13. výroku II. dodatečného stavebního povolení, který stanoví podmínky pro umístění a dokončení stavby. Ani v tomto případě přitom žalovaný pochybení stavebního úřadu v odvolacím řízení nenapravil.

Žalobce v podané žalobě poukazoval také na vady při posuzování vlivů na životní prostředí. V této souvislosti namítal, že správní orgány obou stupňů opřely svá rozhodnutí o neúplné a zkreslené podklady dodané stavebníkem o charakteru stavby a provozované činnosti a o kvantitativních ukazatelích vlastní plánované produkce i produkce ostatních společností, které mají v areálu společnosti M - KOVO své provozovny a sídla. Žalobce připomněl, že správní orgány vycházely především ze závěrů zjišťovacího řízení vydaného dne 7. 1. 2015 Krajským úřadem Kraje Vysočina pod č. j. KUJI 82928/2014 OZPZ 3192/2014 Go, ovšem odhlížely od změny č. 1 vydané přípisem ze dne 7. 5. 2015 (č. j. KUJI 31967/2015 OZPZ 3192/2014 Go) a změny č. 2 vydané přípisem ze dne 8. 6. 2016 (č. j. KUJI 39297/2015 OZPZ 3192/2014 Go). Zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na ŽP“), přitom s účinností od 1. 4. 2015 v ustanovení § 7 odst. 6 stanoví, že závěr zjišťovacího řízení, dojde-li úřad k závěru, že záměr nebo jeho změna nebudou posuzovány podle tohoto zákona, musí mít formu rozhodnutí. V daném případě tak dle názoru žalobce mělo být zjišťovací řízení provedeno formou správního řízení a ukončeno vydáním rozhodnutí. V rozporu s ustanovením § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů na ŽP je dle názoru žalobce také skutečnost, že v pořadí druhá změna záměru (změna č. 2) se neodrazila v závěru zjišťovacího řízení, nebyla zveřejněna v databázi internetového portálu CENIA, kde je dosud ke zmatení veřejnosti uváděna pouze původní nezměněná verze zjišťovacího řízení, nebyla oznámena ani obci R., ani zveřejněna způsobem stanoveným v § 16 odst. 2 a 3 zákona o posuzování vlivů na ŽP. S uvedeným souvisí také žalobcem namítaný rozpor se zásadami správního řízení a principem dvojinstančnosti s ohledem na skutečnost, že zaměstnanec odvolacího orgánu (Ing. J. G.) bez právního důvodu nahlížel do správního spisu za účelem ověření skutečnosti, že posuzovaný záměr zjišťovacího řízení odpovídá záměru popsanému v projektové dokumentaci pro dodatečné povolení stavby. Žalobce se proto domníval, že vyjádření tohoto pracovníka žalovaného krajského úřadu nelze v řízení použít jako důkaz ani jako podklad pro rozhodnutí (natož na něj v rozhodnutí odkazovat), neboť nebylo pořízeno zákonnou cestou. Žalobce v této souvislosti taktéž namítal, že nejenže se jmenovaný pracovník žalovaného tímto nezákonným způsobem seznámil s obsahem spisového materiálu a průběhem správního řízení před prvostupňovým stavebním úřadem, ale zároveň došlo i k jakési nezákonné poradě tohoto zaměstnance, resp. k provádění důkazu mimo ústní jednání, o kterém nebyli účastníci řízení uvědoměni. Ani tyto vady (ačkoli byly uplatněny v odvolání) však žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal.

Žalobce v podané žalobě dále namítal rozpor dodatečného povolení stavby s § 5 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“ nebo též „zákon o vodách“), dle kterého jsou stavebníci při provádění staveb nebo jejich změn nebo změn jejich užívání povinni je podle charakteru a účelu užívání těchto staveb zabezpečit zásobováním vodou a odváděním, čištěním, popřípadě jiných zneškodňováním odpadních vod z nich v souladu s tímto zákonem a zajistit

vsakování nebo zadržování a odvádění povrchových vod vzniklých dopadem atmosférických srážek na tyto stavby (dále jen „srážkové vody“) v souladu se stavebním zákonem. Bez splnění těchto podmínek nesmí být povolena stavba, změna stavby před jejím dokončením, užívání stavby ani vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nebo rozhodnutí o změně v užívání stavby. V tomto ohledu žalobce upozornil, že ačkoli se ve výroku II. pod bodem 11. vydaného dodatečného stavebního povolení uvádí, že voda pro provoz linky je zajištěna, žádný podklad či důkaz o opodstatněnosti takového závěru spisový materiál neobsahuje. Dále se žalobce domníval, že shromažďování odpadní vody ve sběrné nádrži (viz objekt IO.05) a její následný odvoz přes obytnou zónu obce nepřipustně zatíží životní prostředí. K námitkám, které byly rovněž uplatněny již v podaném odvolání, se přitom žalovaný vyjádřil tak, že stavební úřad nemá na úseku ochrany povrchových a podzemních vod žádné kompetence, čemuž žalobce oponoval, že správní orgány se takovýmto způsobem nemohou zprostit svých povinností. Pokud tedy žalobce v řízení namítal, že dopravní provoz při shromažďování odpadní vody ve sběrné nádrži a její následný odvoz přes obytnou zónu obce nepřipustně zatíží životní prostředí, měl žalobce za to, že žalovaný (resp. stavební úřad) byl povinen se touto námitkou v řízení zabývat a zároveň měl postupovat v souladu s ustanovením § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. že námitky zjevně směřují proti obsahu závazného stanoviska, které ve věci vydal vodoprávní úřad, a tedy mělo být vyžádáno potvrzení nebo změna tohoto závazného stanoviska od nadřízeného správního orgánu příslušného k jeho vydání.

V rámci dalšího žalobního bodu žalobce poukazoval na skutečnost, že stavba automatické linky alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod dalece přesahuje požadavek na využití území pro drobnou a řemeslnou výrobu stanovenou územním plánem obce R. Žalobce se domníval, že výroba spojená s tímto projektem není s ohledem na kvantitu ani kvalitu plánované výroby v souladu s územním plánem obce a jeho regulativy, které stanoví přípustné způsoby využití pro plochu, v níž se daný záměr nachází. Stavbu galvanovny nelze dle žalobce pokládat za pouhé doplnění stávající výrobní technologie společnosti M - KOVO, ale za instalaci zcela nové výrobní technologie. Stavebník tedy neprokázal zásadní podmínku stanovenou v § 129 stavebního zákona, tj. že stavba není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování. V této souvislosti pak žalobce namítal také porušení zásady legitimního očekávání, kdy odkázal na obsah stanoviska Magistrátu města Jihlavy, úřadu územního plánování, ze dne 8. 10. 2014, č. j. MMJ/ÚÚP/2046/2014, z jehož obsahu vyplývá, že záměr není v souladu s územním plánem obce. Naproti tomu z dalšího vyjádření Magistrátu města Jihlavy, stavebního úřadu, ze dne 26. 11. 2014, které operuje s umístěním provozu galvanizační linky na jiný pozemek (i když se tím charakter zamýšlené činnosti nijak nemění), pojednou vyplývá soulad s územním plánem obce. Dle názoru žalobce samotnému formálnímu přesunu zamýšlené činnosti na jinou část téže plochy v definovaném území by bylo možno přisoudit význam pouze tehdy, pokud by po této změně byla zamýšlená činnost v území přípustná podle územního plánu za podmínky, že nebude negativně působit na okolí. To však nebyl posuzovaný případ. Pokud tedy žalovaný uvedené vyjádření stavebního úřadu akceptoval, jsou jeho závěry nesprávné a v rozporu se smyslem a účelem jeho činnosti, která má směřovat k ochraně životního prostředí a zájmů obyvatel.

Žalobce se poté blíže věnoval také dalším nedostatkům předchozího správního řízení, jakož i samotné dodatečně povolené stavby, konkrétně se věnoval otázkám souvisejícím s nedostatečným kapacitním zajištěním dostatku vody pro technologickou potřebu zinkovací linky, neúnosnému zatížení dopravní a technické infrastruktury v souvislosti s odvozem odpadních vod (zachycovaných do odpadní nádrže o objemu 10 m³ – objektu IO.05), navýšení výroby v souvislosti s pořízením dalších 3 CNC soustruhů a 2 CNC fréz, v důsledku čehož vzroste také produkce zinkovací linky a tím i množství vznikajících závadných látek, což ovšem nebylo zohledněno ani pro účely řízení dle zákona o posuzování vlivů na ŽP, ani v projektové dokumentaci a podkladových materiálech pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. V řízení nebyly dle žalobce uvedené skutečnosti posuzovány, a ačkoli žalobce tento nedostatek stavebnímu úřadu vytýkal již v podaném odvolání, žalovaný se s těmito výtkami opět nijak nevypořádal, ani se jimi nezabýval. Žalobce zmínil také nesprávné posouzení objemu produkce z hlediska provozní doby, která byla v rámci zkušebního provozu povolena jako jednosměnný provoz, ačkoli podle dotačního projektu i podle oznámení společnosti M - KOVO pro účely řízení dle zákona o posuzování vlivů na ŽP je do budoucna plánován provoz třísměnný a finálně provoz nepřetržitý. Co do objemu produkce automatické linky žalobce upozornil také na skutečnost, že stavebník (či jakýkoli jiný provozovatel linky) není vázán pouze na vlastní produkci polotovarů, ale může linku použít také pro dokončení výroby z polotovarů dodaných jinými výrobci. Při posuzování vlivů na životní prostředí se proto nelze omezit toliko na záměr vlastní výroby, ale je nutno posuzovat skutečné produkční možnosti a plánované využití automatické linky.

Žalobce měl dále za to, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevypořádal s námitkou uplatněnou v odvolání, že v oblasti, kde stavebník postavil nepovolenou stavbu a požádal o povolení průmyslové výroby, je vymezeno území Natura 2000 v lokalitě „Zaječí skok“, situované po proudu řeky Jihlavy nedaleko od místa plánovaného vypouštění odpadních vod ze zinkovací linky (vyznačujících se vysokou slaností). V řízení přitom nebyla ochrana živočichů (ledňáček říční, skorec vodní, vydra říční), závislých na potravních zdrojích z vod řeky Jihlavy, nijak posouzena a projednána, a nebylo provedeno ani tzv. „naturové“ posouzení vlivů na životní prostředí ve smyslu § 45h a § 45i zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). K prokázání ohrožení výše uvedených živočichů přitom žalobce učinil v předcházejícím řízení důkazní návrh tabulkou hodnocení vlivu závadných a jiných látek v odpadní vodě z automatické galvanovací linky na kvalitu vody řeky Jihlavy, kterou stavební úřad nesprávně a účelově označil jako námitku, a s ohledem na zásadu koncentrace řízení ji jako opožděnou odmítl. Žalobce tento postup pokládal za nezákonný.

Byl rovněž přesvědčen, že žalovaný se řádně nevypořádal ani s námitkou týkající se výše hluku z obslužné dopravy mimo areál stavby na veřejné komunikaci procházející obytnou zónou. Dle žalobce by hluková zátěž z obslužné dopravy po veřejné komunikaci měla být hodnocena podle skutečně plánované produkce přepravovaných komodit a přepravy materiálu (včetně osob), avšak takové hodnocení v řízení záměrně provedeno nebylo.

Žalobce namítal také procesní vady v řízení před stavebním úřadem, který jednak nedodržel lhůty k nařízení ústního jednání, což dle názoru žalobce mohlo znemožnit účast

neustanovených účastníků řízení. V poučení o námitkách pak stavební úřad neuvedl ustanovení právního předpisu, o které se opírá, čímž mohl ztížit orientaci právně neerudovaných účastníků řízení v určení přípustného obsahu námitek, kdy následkem toho mohli někteří účastníci rezignovat na seznámení se s projektovou dokumentací a podklady pro vydání rozhodnutí. Absentující poučení pro uplatnění připomínek ze strany veřejnosti pak mohlo rovněž zapříčinit, že některé z připomínek byly bezdůvodně označeny jako námitky osob, které nejsou považovány za účastníky řízení, a to třeba právě proto, že se za ně řádně neprohlásili. V řízení dále nebyl akceptován návrh žalobce na veřejné ústní jednání, ani na výslech svědků, kteří svými smysly pocítili vliv spuštění linky do provozu. V této souvislosti stavební úřad také nevyložil, proč navrhovaný důkaz neměl pro rozhodování dané věci žádnou relevanci, či se jedná o důkaz nevěrohodný.

Dle žalobce tak byla v průběhu celého řízení patrná snaha správních orgánů umožnit stavebníkovi nepovolenou stavbu postavit, a to i přes opakovaná upozornění a žádosti občanů i samotného žalobce na nepovolenou stavební činnost, a směřovat k vydání rozhodnutí, kterým bude stavba a její užívání povoleno (na počátku ve velmi omezeném rozsahu), přičemž nepřipustnou tzv. „salámovou metodou“ se záměr zrealizuje až do jeho finální úrovně.

Na základě všech výše uvedených důvodů proto žalobce uzavřel, že stavební úřad nepostupoval v řízení o dodatečném povolení stavby v souladu s právními předpisy, a proto závěrem navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo v celém rozsahu zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě v úvodu zdůraznil, že rozsáhlé námitky směřující proti umístění automatické linky alkalického zinkování a černění ve stávajícím areálu společnost M - KOVO měly být žalobcem účinně a efektivně uplatněny hned na počátku kauzy, a to v procesu zjišťovacího řízení dle zákona o posuzování vlivů na ŽP. Žalobce však této možnosti nevyužil a v procesu zjišťovacího řízení zůstal zcela nečinný. Zjišťovací řízení tak bylo (dle shromážděných podkladů) ukončeno závěrem ze dne 7. 1. 2015, že záměr nebude dále podle zákona o EIA posuzován. K jinému označení stavby žalovaný uvedl, že stavební úřad (a následně i žalovaný) stavbu označili podle připojené projektové dokumentace, a ve výroku ji blíže konkretizovali podle jednotlivých stavebních objektů (upřesněných názvem, rozsahem a umístěním na konkrétním pozemku).

Pokud žalobce tvrdil, že žalovaný své rozhodnutí opřel o neúplné a zkreslené podklady dodané stavebníkem o charakteru stavby a provozované činnosti, a v důsledku toho pak i vycházel z neodpovídajících a chybných vyjádření a stanovisek dotčených orgánů, žalovaný odkázal na ustanovení § 4 odst. 2 stavebního zákona, dle kterého stavební úřady postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů. Dále uvedl, že žalobcem napadený závěr zjišťovacího řízení ze dne 7. 1. 2015 nebyl dalšími přírisky měněn ani doplňován, což podle zákona o posuzování vlivů na ŽP není přípustné. Sdělení krajského úřadu (označovaná žalobcem jako změna č. 1 a

č. 2) ze dne 7. 5. 2015 a ze dne 8. 6. 2015 pouze podávají, že změny záměru představené oznamovatelem nejsou podřaditelné pod ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona o posuzování vlivů na ŽP. Obě uvedené změny navrhuji vůči životnímu prostředí citlivější likvidaci vyčištěných odpadních vod, než jak předpokládal původní záměr představený ve zjišťovacím řízení, což rovněž konstatovalo Ministerstvo životního prostředí ve svém vyjádření ze dne 18. 2. 2016, č. j. 378/560/16 10524/ENV/16, s tím, že dále uvedlo, že případné změny záměru příslušný úřad posoudí podle kritérií Přílohy 2 zákona o posuzování vlivů na ŽP a uváží, zda povaha změn vyžaduje nové zjišťovací řízení. Pochybení pak žalovaný neshledal ani v případě namítané přítomnosti pracovníka krajského úřadu, Ing. J. G., který ověřoval, zda záměr obsažený v projektové dokumentaci předložené stavebníkem skutečně odpovídá záměru posuzovanému ve zjišťovacím řízení. Dle žalovaného je právě součinnost různých úseků státní správy v případě navazujících řízení či jiných správních postupů nutností, která je v obecné rovině předvídána ustanovením § 8 správního řádu.

Žalovaný se vyjádřil také k namítanému rozporu dodatečného povolení stavby s ustanovením § 5 odst. 3 vodního zákona, k čemuž doplnil, že v daném případě Magistrát města Jihlavy, odbor životního prostředí, jako příslušný vodoprávní úřad vydal rozhodnutím ze dne 15. 9. 2015 pod č. j. MMJ/OŽP/6156/2015-9, 149799/2015/MMJ, souhlas podle § 17 vodního zákona ke stavbě zásobní nádrže na odpadní vody z neutralizační stanice. V rámci odvolacího řízení pak Krajský úřad Kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 3. 12. 2015, č. j. KUJI 73972/2015, sp. zn. OŽPZ 2858/2015 Pa-2, uvedený souhlas vodoprávního úřadu změnil. Tvrdil-li žalobce, že žalovaný měl v odvolacím řízení postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu, a tedy měl dospět k tomu, že odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska vodoprávního úřadu, žalovaný oponoval, že žádný takový podnět či návrh v textu odvolání žalobce nezjistil (už jen z toho důvodu, že vodoprávní úřad žádné závazné stanovisko v šetřené věci nevydával), přičemž není jeho úlohou zkoumat a domýšlet, co měl žalobce při formulování odvolání na mysli. Žalovaný pak dále doplnil, že zásobování stavby vodou, využití dešťových vod a odvádění odpadních vod je podrobně řešeno v průvodní a souhrnné technické zprávě v projektové dokumentaci a popsáno v podmínkách pod body č. 9 až č. 11 rozhodnutí stavebního úřadu.

K tvrzení žalobce, že předmětná stavba automatické linky je v rozporu s územním plánem obce R., žalovaný připomněl, že stavební úřad v prvostupňovém dodatečném povolení popsal argumenty svědčící pro soulad stavby s územním plánem, které žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil. Žalovaný zopakoval, že linka alkalického pokovování pouze doplňuje technologii finální povrchové úpravy výrobků, vyráběných v rámci strojírenské výroby společnosti M - KOVO, nepředstavuje tedy žádnou další chemickou výrobu, jak uvedl žalobce. Nejedná se ani o umístění nějaké nové výroby, nové samostatné galvanovny mimo areál firmy, ale pouze o doplnění technologie do stávající existující budovy přímo v areálu společnosti M - KOVO, která je logickým doplněním a uzavřením procesu výroby strojírenských výrobků, které jmenovaná společnost bez závad vyrábí a vyráběla jak před vznikem územního plánu, tak i za jeho existence.

K namítanému dopadu na evropsky významnou lokalitu (vymezení území Natura 2000 v blízkosti stavby) žalovaný konstatoval, že závěr zjišťovacího řízení ze dne 7. 1. 2015 neobsahoval žádné stanovisko o negativním dopadu záměru společnosti M - KOVO

na evropsky významné lokality či ptačí oblasti (Natura 2000). Pro účely rozhodování soudu pak žalovaný doplnil, že odbor životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Kraje Vysočina vydal dne 15. 9. 2014 pod č. j. KUJI 58172/2014 OZPZ 1105/2014 Mor/13 stanovisko, v němž vyslovil závěr, že záměr společnosti M - KOVO nemůže mít vliv na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost žádné evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti. Žalovaný se ztotožnil také s hodnocením stavebního úřadu stran opožděnosti námitek žalobce týkajících se vlivu závadných a jiných látek v odpadní vodě na tok řeky Jihlavy. Dle žalovaného byly tyto námitky podány po lhůtě stanovené v oznámení o pokračování v řízení, a proto k nim stavební úřad nepřihlédl. Nadto se část takto uplatněných námitek netýkala řízení o dodatečném povolení stavby automatické linky, ale vypouštění odpadních vod do toku řeky Jihlavy.

Žalobce dále v podané žalobě poukázal na rozpor mezi stanovisky vydanými stavebním úřadem a úřadem územního plánování Magistrátu města Jihlavy, v nichž se tito vyjadřovali k souladu záměru s územním plánem obce R. Žalovaný k tomu uvedl, že stavební úřad se s údajným rozporem těchto dvou stanovisek v odůvodnění dodatečného povolení stavby vypořádal, předmětný záměr hodnotil (oproti úřadu územního plánování) ve všech souvislostech, přičemž pro účel posuzování záměru ve zjišťovacím řízení dospěl k závěru, že záměr je možný, pokud v navazujících řízeních bude prokázáno, že celková hluková zátěž na hranici plochy VD - „Výroba drobná“ nepřekročí hodnoty stanovených limitů hluku pro chráněný venkovní prostor a chráněné venkovní prostory staveb. To také následně bylo ve zjišťovacím řízení prokázáno.

Rovněž tvrzení žalobce, že se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce týkající se výše hluku z obslužné dopravy, je dle názoru žalovaného neopodstatněné. Stavební úřad se touto otázkou podrobně zabýval v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde mj. odkázal na hlukovou studii prokazující, že nedojde k překročení limitů hluku na hranicích obytné zástavby. V závěru rozptylové studie či výsledků posouzení vlivů na veřejné zdraví bylo zjištěno, že v zájmové oblasti obce R. jsou imisní příspěvky nové linky malé a nezpůsobí překročení imisních limitů. Možné hlukové dopady (jak z navrženého provozu, tak z dopravy) posoudil také dotčený orgán příslušný k posouzení záměru z pohledu dopadu na veřejné zdraví, kterým je Krajská hygienická stanice Kraje Vysočina. Požadavky žalobce, aby v řízení byly zkoumány koncepce, programy, prognózy a aby byly doplňovány další podklady překračující rámec náležitostí připojovaných k žádosti o dodatečné povolení stavby, odporuje ustanovením § 90 a § 110 až § 115 stavebního zákona, podle kterých byla stavba projednávána.

Dle názoru žalovaného tak stavební úřad vydal dodatečné povolení stavby na základě kompletních podkladů, jimiž byla mj. i kladná závazná stanoviska, rozhodnutí a vyjádření spolupůsobících dotčených orgánů, které své závěry opřely o podklady, které si za tím účelem opatřily, a záměr společnosti M - KOVO posouzovaly v maximálním provozu. Stavební úřad vyhodnotil důkazy i námitky účastníků jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, a v řízení vydal dodatečné povolení stavby, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil. Žalovaný tak byl přesvědčen, že žalobce nebyl jeho postupem zkrácen na svých právech, a proto navrhl podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž zdůraznil, že od samého počátku kauzy aktivně participoval na všech řízeních týkajících se záměru společnosti M - KOVO. Je sice pravdou, že v počáteční fázi řízení EIA, tedy v řízení zjišťovacím, nevyjádřil svou obavu o ohrožení životního prostředí i zdravých životních podmínek v obci, avšak toto bylo způsobeno tím, že zjišťovací řízení k předmětnému záměru bylo oznámeno veřejnou vyhláškou dne 8. 12. 2014 a lhůta k vyjádření byla stanovena pouze 20 dnů. Než tedy žalobce stihl celou záležitost a její důsledky uspokojivě projednat v zastupitelstvu obce a zajistit si potřebné podklady, lhůta k vyjádření uplynula a žalovaný uzavřel, že záměr dále posuzován dle zákona EIA, tj. dle zákona o posuzování vlivů na ŽP, nebude. Zdůvodnění žalovaného, proč bylo stavebním úřadem v napadeném rozhodnutí uvedeno jiné označení stavby než v žádosti o stavební povolení, je dle žalobce nepodložené. Stavební řízení je řízením návrhovým, jehož předmět určuje žádostí žadatel. Označení záměru musí být uvedeno přímo v žádosti o vydání stavebního povolení. Z projektové dokumentace, která tvoří přílohu žádosti, tak nelze určovat, co tvoří předmět stavebního řízení a co nikoli, když předmět řízení je vymezen právě žádostí a nikoli jejími přílohami. O nekalém záměru společnosti M - KOVO tzv. „salámovou metodou“ obejít zákonnou povinnost nechat svůj záměr posoudit v řízení EIA, pak svědčí zejména to, že původní záměr, o kterém rozhodoval Krajský úřad Kraje Vysočina dne 7. 1. 2015 pod č. j. KUJI 31967/2015 OZPZ 3192/2014 Go, byl dvakrát změněn (změnou č. 1 a č. 2), přičemž i přes tyto změny žalovaný nadále setrval na svém stanovisku, že záměr žadatele nebude dále v rámci řízení EIA posuzován. Žalobce poté zopakoval své námitky stran rozporu dodatečně povolené stavby s územním plánem obce R., včetně jejích negativních dopadů na flóru a faunu ve vodním toku řeky Jihlavy a v jejím bezprostředním okolí. V ostatním žalobce odkázal na žalobu, v níž vyčerpávajícím způsobem vylíčil všechny rozhodné okolnosti a důvody, pro které pokládal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, za nezákonné. Žalobce proto setrval na svém návrhu, aby žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

V doplňujícím podání ze dne 22. 8. 2017 žalobce dále navrhl, aby soud v tomto soudním řízení provedl důkaz spisem vedeným u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 157/2015, kde žaloba ve věci totožných účastníků řízení směřuje proti rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 3. 12. 2015, č. j. KUJI 73972/2015, sp. zn. OŽPZ 2858/2015 Pa-2.

V podání ze dne 28. 8. 2017 pak žalobce doplnil svůj návrh také o provedení listinných důkazů, a to konkrétně:

- odborného vyjádření zpracovaného Ing. J. V., firemním vodohospodářem VAS a.s., označeného jako „Vypouštění technologických odpadních vod ze závodu M - KOVO R. do řeky Jihlavy – vyjádření k prohlášením výrobců chemických přípravků a k neřešení rizik jejich likvidace v rámci čištění průmyslových vod závodu“ ze dne 23. 8. 2017.

Žalobce uvedl, že z připojeného prohlášení učiněného v reakci na prohlášení PLASTIME.CHEMI s.r.o. ze dne 20. 7. 2015 nelze učinit závěry, které byly vyvozeny

žalovaným. Ostatně osoba pod tímto prohlášením podepsaná (Ing. P. N.) není odborníkem, který by byl způsobilý se k chemickým reakcím a vlivům vyjádřit, neboť z prohlášení vyplývá, že jmenovaný byl t. č. vedoucím obchodního oddělení.

Dále se uvedené odborné vyjádření Ing. V. vztahuje také k prohlášení společnosti Atotech CZ, a.s. ze dne 3. 7. 2015, podepsaného Ing. V. K., které neobsahuje ani sdělení o odbornosti nebo funkci či jiném oprávnění takovéto prohlášení za uvedenou společnost vydat.

Žalobce zároveň navrhl, aby soud případně vyslechl přímo Ing. J. V. jako svědka.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Ve věci podala své písemné vyjádření také osoba zúčastněná na řízení, společnost M - KOVO. V úvodu uvedla, že je výrobní společností založenou v roce 1992 (na základech bývalého výrobního družstva), která v R. provozuje strojní, zámečnickou a nástrojařskou výrobu. V roce 2015 požádala o dodatečné povolení stavby jednoho prvku výrobní linky, jehož úkolem je provádění finální úpravy jejích výrobků, resp. jejích částí. Bohužel chybou v řízení bylo, že předmětem řízení se stala i již umístěná a povolená budova, v níž byl od šedesátých let minulého století kolaudován a provozován provoz zinkovny a povrchové úpravy kovů, tedy provoz srovnatelný se zamýšleným provozem galvanovny. Současný provoz galvanovny přitom byl do objektů bývalé zinkovny umístěn bez zásahu do prvků dlouhodobé životnosti stávající stavby, který tak nevyžadoval stavební povolení ani ohlášení. Předmětem řízení tak mohlo být toliko dodatečné povolení stavebního opláštění neutralizační jednotky odpadních vod z této galvanovny, která byla umístěna na zpevněné ploše vedle galvanovny a stavebně opláštěna jako přístavba daného objektu. Společnost M - KOVO se proto domnívala, že pokud by neutralizační jednotku nebudovala, a provozovala by pouze galvanovnu s odvozem odpadních vod, nevyžadovalo by umístění těchto technologií do dané stavby žádné stavební povolení ani ohlášení.

Společnost M - KOVO dále poukázala na skutečnost, že v rámci řízení o dodatečném povolení stavby prokázala splnění všech zákonných podmínek, předložila řadu podkladů svědčících jednoznačně o tom, že tato část jejího provozu nemá negativní vliv na životní prostředí, což potvrdila také stanoviska dotčených orgánů veřejné moci. Ve správním spisu a naposled také v soudním spisu (v souvislosti s návrhem na vydání předběžného opatření) jsou založeny veškeré odborné podklady k tomu, že provoz neutralizační jednotky (a ostatně ani provoz galvanovny) životní prostředí neohrožuje.

Osoba zúčastněná na řízení připomněla, že absolvovala vícekolové povolovací řízení pro svou linku, jehož kladný výsledek byl žalobcem napaden nejdříve před žalovaným odvolacím správním orgánem a posléze před správním soudem. Společnost M - KOVO přitom nikterak nezpochybnila právo na užití tohoto prostředku obrany, pokud by ovšem jeho obsahem nebyla pouhá tvrzení, s nimiž se již stavební i vodoprávní úřad náležitě vypořádaly, a dále strašení lidí újmou na životním prostředí, jakkoli tato újma existuje pouze v představách žalobce, a to v mlhavé (nijak blíže nekonkretizované) podobě. Přesto na základě tohoto tvrzení krajský soud nejprve rozhodl o odkladu vykonatelnosti a následně (s ohledem na povolený zkušební provoz) společnost M - KOVO zavázal, aby se do doby rozhodnutí soudu ve věci samé zdržela provozu a užívání předmětné stavby. Osoba

zúčastněná na řízení se s tímto rozhodnutím soudu neztotožnila a v další části svého vyjádření pak podrobně polemizuje s přijatými závěry soudu a jejich odůvodněním, včetně dopadů na její podnikatelskou činnost.

Osoba zúčastněná na řízení setrvala na svém stanovisku, že soud zastavil užívání existující povolené stavby, která byla kolaudována ke stejnému účelu, k jakému je nyní užívána. Skutečnost, že společnost jako stavebník v důsledku právní neznalosti požádala o dodatečné povolení již povolené stavby, je důsledkem selhání poučovací povinnosti správních orgánů, která by jí neměla být dávana k tíži. Společnost M - KOVO doplnila, že vnímá ochranu životního prostředí jako stejně závažnou, v daném případě však bylo tomuto požadavku vyhověno v maximální možné míře. Závěrem proto navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

V. Ústní jednání dne 30. 8. 2017

Při jednání konaném dne 31. 8. 2017 účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních obsažených v již dříve učiněných písemných podáních.

Krajský soud provedl při ústním jednání důkaz:

- územním plánem obce R. z ledna 2013, který nebyl součástí předloženého správního spisu, a jehož předložení si krajský soud vyžádal na žalobci, a to textové části a mapové části, kdy v případě mapové části došlo k zobrazení barevného provedení hlavního výkresu, koordinačního výkresu a výřezu koordinačního výkresu se zobrazením plochy VD, v níž se dodatečně povolená stavba nachází, přímo na obrazovce monitoru v jednací síni;

- rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy, stavebního úřadu, ze dne 19. 6. 2017, č. j. MMJ/SÚ/76731/2017-KuM, kterým byl společnosti M - KOVO povolen dle § 124 stavebního zákona zkušební provoz předmětné stavby (rozhodnutí bylo připojeno k replice žalobce);

- odborným vyjádřením Vodárenské akciové společnosti a.s. ze dne 23. 8. 2017, zpracované vodohospodářem této společnosti, Ing. J. V.

Krajský soud naopak zamítl návrhy žalobce na provedení důkazů připojením soudního spisu vedeného Krajským soudem v Brně ve věci sp. zn. 30 A 157/2015, o němž je vedeno samostatné soudní řízení; a dále listinami doručenými soudem ze strany žalobce dne 28. 8. 2017 (prohlášením společnosti PLASTIME.CHEMI s.r.o. adresovaným společnosti M - KOVO s.r.o. ze dne 20. 7. 2015 a prohlášením společnosti Atotech CZ, a.s. adresovaným společnosti M - KOVO s.r.o. ze dne 3. 7. 2015), neboť obě tyto listiny jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování v soudním řízení neprovádí a z jehož obsahu soud ve své rozhodovací činnosti vychází. Z téhož důvodu krajský soud nepřistoupil ani k provádění dokazování celou řadou listin vyjmenovaných žalobcem v podané žalobě, neboť všechny tyto listiny jsou součástí správního spisu. Žalobce pak po poučení soudu na doslovném čtení obsahu těchto listin ze správního spisu netrval.

Žalovaný provedení důkazů při ústním jednání nenavrhoval.

Žalobce v rámci svého vyjádření k provedenému dokazování připomněl již v žalobě namítaný rozpor mezi negativním stanoviskem k souladu stavby s územním plánem obce, vydaným Magistrátem města Jihlavy, úřadem územního plánování, ze dne 8. 10. 2014, č. j. MMJ/ÚÚP/2046/2014, a stanoviskem Magistrátu města Jihlavy, stavebním úřadem, ze dne 26. 11. 2014, č. j. MMJ/SÚ/4818/2014-2, dle kterého je naopak uvedený záměr v ploše VD územního plánu možný. Žalovaný v této souvislosti upozornil, že obě tato stanoviska byla podkladem pro zjišťovací řízení prováděné dle zákona o posuzování vlivů na ŽP.

K věci samé a provedeným důkazům se v průběhu ústního jednání vyjádřila také osoba zúčastněná na řízení, společnost M - KOVO. Ta setrvala na svých závěrech obsažených v písemně doloženém vyjádření (viz bod IV. výše), že nedošlo ke změně struktury výroby, že na vlastní stavbu linky (pokud by současně nebyla realizována stavba SO.02 související s neutralizační jednotkou) nebylo vůbec nutné žádat dodatečné stavební povolení a že zkušební provoz prokázal, že v daném případě nejsou dopady stavby na životní prostředí negativní.

V návaznosti na takto učiněné vyjádření se žalobce ohradil proti tvrzení společnosti M - KOVO, že by na stavbu nebylo třeba vydávat stavební povolení. Dále zopakoval své námítky směřující proti negativním vlivům stavby na životní prostředí a zdraví obyvatel obce, včetně nároků na technickou infrastrukturu (spojených např. se zásobováním vodou či provozem na pozemní komunikaci), a to především v souvislosti s odvozem odpadních vod zachycovaných v odpadní nádrži a v souvislosti s deklarovaným plánovaným budoucím nepřetržitým provozem dané linky. V tomto ohledu tedy žalobce zároveň poukazoval na skutečnost, že zkušební provoz, který byl povolen pouze jako jednosměnný, nemůže mít žádnou vypovídací hodnotu.

Práva vyjádřit se ve věci využily také další z přítomných osob zúčastněných na řízení – obyvatelé obce R., z jejichž vyjádření shodně vyplynulo, že se obávají provozu automatické linky alkalického pokovování zejména s ohledem na zhoršení kvality životního prostředí (s ohledem na působení těžkých kovů) a kvality bydlení v dané lokalitě v důsledku provozu dodatečně povolené stavby. Z vyjádření osoby zúčastněné na řízení ad 7), která v daném podniku pracovala od roku 1963, pak vyplynulo, že zde žádná galvanovna v minulosti provozována nebyla.

VI. Doplnující vyjádření žalovaného ze dne 25. 9. 2017

Vzhledem k obsahu písemného vyjádření osoby zúčastněné na řízení žalovaný reagoval doplnujícím vyjádřením, v němž k výzvě soudu konstatoval, že ani v průběhu řízení na krajském úřadu, kdy se posuzovaly vlivy záměru na životní prostředí, ani v průběhu řízení o odstranění stavby, stejně jako v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby (kdy důkazní břemeno tíží stavebníka nebo vlastníka nepovolené stavby), nepředložila společnost M - KOVO žádné důkazy, které by nasvědčovaly tomu, že by v předmětné hale byl v minulosti realizován provoz zinkovny kovů a povrchové úpravy kovů, a stejně tak to ani v té době netvrdila. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že ani v archivu stavebního úřadu se nepodařilo dohledat žádný materiál, který by současné tvrzení společnosti M - KOVO

osvědčoval. Jedinou písemnost, kterou stavební úřad disponuje, je zápis z jednání technické rady z roku 1964, v němž je zmínka o přípravě galvanovny v objektu areálu tehdejšího Okresního průmyslového podniku (dnes areál společnosti M - KOVO). Tuto listinu žalovaný připojil ke svému vyjádření s tím, že zápis dokazuje pouze to, že se o podobném záměru v dané době uvažovalo.

I kdyby ovšem v předmětné hale někdy v minulosti technologie zinkování kovů byla, nemělo by to v dané věci žádný dopad na rozdílné posuzování záměru, kterým bylo umístit do stávající haly technologii automatické linky alkalického pokovování a černění. Již samotná instalace linky totiž vyžadovala stavební úpravy do nosných konstrukcí stavby, což je patrné z projektové dokumentace i z fotodokumentace a protokolů z šetření provedených na místě samém v době zjištění nepovolené stavební činnosti. S odkazem na ustanovení § 104 odst. 1 písm. k) a § 126 odst. 2 stavebního zákona žalovaný konstatoval, že instalace provozní linky tohoto druhu v budově, kde dlouhodobě žádná linka nebyla, nepochybně představuje změnu v užívání stavby, v jejím provozním zařízení (...) a změnu v činnosti, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví (...) nebo životní prostředí (...), a jako taková je tedy přípustná jen na základě souhlasu nebo povolení stavebního úřadu. Navíc stavební úpravy pro změny v užívání stavby ve stávající hale této velikosti, kterými se zasahuje do nosných konstrukcí, lze povolit pouze po projednání ve stavebním řízení a vydat na ně stavební povolení.

Žalovaný dále pokračoval, že neutralizační jednotka tvoří s linkou alkalického pokovování jeden celek, a jako takový byl záměr posuzován i v procesu EIA. Spekulace společnosti M - KOVO o tom, co by bylo, kdyby nebyla neutralizační jednotka realizována, jsou proto z tohoto pohledu bezpředmětné. Projekt neutralizační stanice byl řešen jako přístavba o rozměrech 15,7 m x 9,25 m, výšky 6,8 m, kdy se jedná o klasickou zděnou stavbu (přístavbu) se základy, zděnými svislými nosnými konstrukcemi a dřevěnou sedlovou střechou. Tento objekt tedy v plném rozsahu splňuje definici stavby dle § 2 odst. 3 stavebního zákona, resp. její části, jak je upraveno v odst. 4 téhož ustanovení. I samotná přístavba tedy vyžadovala stavební povolení. Žalovaný zároveň připomněl, že předmětem povolení byla také opěrná zeď výšky až 4,2 m, která rovněž vyžaduje stavební povolení, neboť překračuje parametry uvedené v ustanovení § 79 stavebního zákona, které by umožnily realizovat opěrnou zeď bez povolení nebo jiného opatření stavebního úřadu. Žalovaný tak závěrem trval na tom, že záměr společnosti M - KOVO tak, jak byl předložen a jak byl popsán ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu, vyžadoval vydání stavebního povolení, a do řízení o dodatečném povolení se tak instalace automatické linky alkalického pokovování nedostala omylem, jak ve svém stanovisku tvrdí zástupce společnosti M - KOVO.

VII. Ústní jednání dne 12. 10. 2017

Při ústním jednání odročeném na den 12. 10. 2017 soud pokračoval v dokazování zahájeném dne 30. 8. 2017, přičemž provedl důkaz následujícími listinami:

- zápisem o jednání konaném dne 5. 6. 1964 v místnosti OSP Jihlava (připojeným k doplňujícímu vyjádření žalovaného ze dne 25. 9. 2017 – viz bod VI. odůvodnění shora);
- plnou žádostí společnosti M - KOVO o poskytnutí dotace ze dne 26. 8. 2014;

- a s tím souvisejícími výběrovými kritérii pro hodnocení žádosti společnosti M - KOVO, včetně vlastního bodového hodnocení těchto jednotlivých kritérií.

Zároveň soud rozhodl o zamítnutí návrhu žalobce na provedení důkazu svědeckou výpovědí Ing. J. V., a to pro její nadbytečnost, neboť jako vodohospodář společnosti Vodárenská akciová společnost, a.s., zpracoval odborné vyjádření ze dne 23. 8. 2017, které bylo soudem provedeno k důkazu při ústním jednání dne 30. 8. 2017.

Soud dále seznámil přítomné účastníky a osoby zúčastněné na řízení s důvody, které soud vedly k odmítnutí žaloby v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 157/2015.

V průběhu jednání opětovně využily svého práva vyjádřit se ve věci některé z osob zúčastněných na řízení, které zopakovaly svá stanoviska, že se daný záměr nachází v hustě obydlené zástavbě, a tedy má výrazný negativní vliv na jejich životní poměry a kvalitu bydlení v dané lokalitě.

Žalobce v rámci svého závěrečného návrhu shrnul genezi celé věci a veškerou svou argumentaci, kterou uplatňoval po celou dobu tohoto soudního řízení i předcházejícího správního řízení o dodatečném povolení stavby. Uvedl, že takto koncipovaný záměr výroby není slučitelný s obytnou zástavbou v takové blízkosti a není ani v souladu s územním plánem obce R. Žalobce proto setrval na svém návrhu, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Zároveň vznesl požadavek, aby žalovanému byla uložena povinnost k náhradě nákladů soudního řízení, a to ve výši zaplacených soudních poplatků a nákladů vynaložených obcí za sepsání žaloby.

Žalovaný ve své závěrečné řeči poukázal na skutečnost, že námitky uplatněné žalobcem měly být směřovány již do fáze zjišťovacího řízení, v němž však žalobce aktivně nevystupoval. Žalovaný pak v řízení (i na podkladě všech stanovisek dotčených orgánů a dalších podkladů) neshledal důvody, pro které by nebylo možné stavbu dodatečně povolit. K rozšíření argumentace a doplnění odůvodnění napadeného rozhodnutí stran souladu s územním plánem pak žalovaný poukázal na skutečnost, že oproti stavebnímu úřadu pouze podrobněji analyzoval koncepci rozvoje území obsaženou v územním plánu obce. V závěru proto ve shodě s dřívějším písemným vyjádřením navrhl podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Osoba zúčastněná na řízení, společnost M - KOVO, ve svém závěrečném návrhu, který přednesla a soudu předložila také v písemné podobě, poukázala na skutečnost, že v soudním řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žaloba není důvodná a že správní rozhodnutí obou stupňů byla vydána v souladu se zákonem. Námitky obsažené v podané žalobě jsou dle společnosti M - KOVO z většiny námitkami formalistickými, nemajícími žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. námitka neoprávněné dispozice s předmětem řízení). Námitky týkající se vad při posuzování vlivů na životní prostředí, včetně námitky dopadu záměru na evropsky významnou lokalitu (Natura 2000), měly a mohly být žalobcem uplatněny v procesu zjišťovacího řízení dle zákona o posuzování vlivů na ŽP, což se však nestalo. Pokud tedy žalobce nevyužil možnosti uplatnit tyto námitky v procesu

zjišťovacího řízení, nelze k nim za současného skutkového a právního stavu věci přihlížet. Většinu námitek lze dále označit jako námitky zjevně účelové (např. námitku, že žalovaný ve své rozhodovací činnosti vycházel z neúplných a zkreslených podkladů). Společnost M - KOVO v této souvislosti upozornila, že věc byla opakovaně posuzována speciálními správními úřady, které neshledaly žádnou hrozbu vyplývající z provozu předmětné stavby. Dodatečné stavební povolení bylo vydáno na základě kompletních podkladů, mezi které patřila také kladná závazná stanoviska, rozhodnutí a vyjádření dotčených orgánů. Ani námitku nedořešení zásobování stavby vodou, využití dešťových vod a odvádění odpadních vod společnost M - KOVO nepokládala za důvodnou. V této souvislosti uvedla, že souhlas ke stavbě vodní nádrže na odpadní vody z neutralizační stanice byl vydán příslušným vodoprávním úřadem, navíc zásobování stavby vodou, využití dešťových vod a odvádění odpadních vod bylo podrobně řešeno v průvodní a souhrnné technické zprávě v rámci projektové dokumentace a dále popsáno v podmínkách rozhodnutí o dodatečném stavebním povolení.

Osoba zúčastněná na řízení se neztotožnila ani s námitkou žalobce směřující proti rozporu záměru s územním plánem obce R. Dle jejího názoru byl soulad stavby s územním plánem pregnantně zdůvodněn žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný přiléhavě poukázal na skutečnost, že územní plán je komplexním materiálem, kterým obec zajišťuje určitou regulaci v území, směřování a rozvoj obce do budoucna. Proto nedílnou a podstatnou součástí územního plánu je i nastolená koncepce rozvoje území obsažená v územním plánu, která počítá s další existencí a fungováním strojírenské výroby společnosti M - KOVO ve funkční ploše, nazvané jako „Drobná výroba“. Již v době, kdy se územní plán obce R. tvořil, totiž existoval rozsah strojírenské výroby v této ploše, která je nazývána průmyslovou zónou R. Jak tedy správně uvedl žalovaný, pokud stávající strojírenská výroba (včetně výsledné povrchové úpravy výrobků) je v daném území z pohledu územního plánu dlouhodobě přípustná, pak i doplnění technologie povrchové úpravy strojírenských výrobků musí být v souladu s územním plánem, neboť se nejedná o žádnou novou výrobu, ale o doplnění výroby stávající.

Osoba zúčastněná na řízení poté znovu zopakovala, že stavba galvanovny zde byla povolena již v šedesátých letech minulého století, kdy provoz se zaměřením na alkalické zinkování a černění v dané budově v minulosti probíhal. Tato činnost pak nebyla dle společnosti M - KOVO napadeným rozhodnutím dotčena, kdy umístění zařízení automatické linky alkalického zinkování a černění *de facto* nevyžadovalo žádné podstatné stavební úpravy stávající stavby, které by musely být stavebním úřadem povoleny nebo ohlášeny. Z toho tedy společnost M - KOVO dovozovala, že předmětnou činnost v podobě alkalického zinkování a černění mohla ve stávající povolené a kolaudované stavbě provozovat bez nutnosti nového stavebního povolení v případě, pokud by stavba neutralizační jednotky byla umístěna ve stávající budově bez stavebních úprav vyžadujících stavební povolení. Žalobce tak fakticky mohl brojit pouze proti přístavbě neutralizační jednotky (tj. objektu SO.02), která má ovšem paradoxně za cíl právě zkvalitnění ochrany životního prostředí. V návaznosti na uvedené pak společnost M - KOVO pokračovala, že v průběhu řízení nebyla jakkoli prokázána ani žalobcem tvrzená hrozba závažných škod pro životní prostředí. Pokud by v teoretické rovině mohla být hrozba škod na životním prostředí v minulosti tvrzena, byla společnost M - KOVO toho názoru, že zkušební provoz prokázal, že tato hrozba neexistuje.

Dle názoru osoby zúčastněné na řízení pak daný případ odůvodňuje přiznání náhrady nákladů soudního řízení, neboť zde existují důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Společnost M - KOVO uvedla, že celé soudní řízení a jeho průběh, kdy soud nejprve přiznal žalobě odkladný účinek a poté vydal předběžné opatření, kterým osobě zúčastněné na řízení uložil povinnost zdržet se provozu a užívání stavby vymezené v dodatečném povolení stavby, se zásadním způsobem dotýká jejího právního postavení a poškozuje ji v majetkové sféře. V této souvislosti připomněla, že jí byla na realizaci záměru povoleného napadeným rozhodnutím poskytnuta dotace ve výši 30 mil. Kč, jejíž čerpání dotační poskytovatel váže na existenci stavebního povolení stavby s tím, že jeho absence bude důvodem pro zahájení řízení ve věci porušení rozpočtové kázně s následně uloženým odvodem v plné výši 100 % poskytnuté dotace a penále. V rámci zkušebního provozu pak byla linka uvedena do řádného provozu, tzn. byly pořízeny všechny potřebné vstupní suroviny, a to z úvěru, který si osoba zúčastněná na řízení pro tyto účely sjednala. Osoba zúčastněná na řízení vyčíslila také přibližné měsíční náklady spojené s provozem linky, které musí vynaložit, i když provoz tzv. stojí. Osoba zúčastněná na řízení opakovaně zdůraznila, že v rámci zkušebního provozu (než byl soudem ukončen) nebyly zjištěny žádné negativní dopady na životní prostředí, přičemž je nutno přihlídnout také k tomu, že soud zastavil užívání existující povolené stavby kolaudované ke stejnému účelu, k jakému je nyní užívána. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto osoba zúčastněná na řízení navrhl, aby soud vydal rozsudek, kterým se žaloba zamítá a kterým žalobci bude uložena povinnost nahradit osobě zúčastněné na řízení náklady řízení ve výši vyčíslené v písemném vyhotovení rozsudku.

VIII. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce předně v podané žalobě namítal vadu spočívající v tom, že správní orgány neoprávněně disponovaly s předmětem řízení vymezeným v žádosti o dodatečné povolení stavby, když stavbu označily jinak, než jak v žádosti uvedla společnost M - KOVO. Stejně tak namítal, že výrok o povolení jednotlivých stavebních objektů je neurčitý, neboť tyto nejsou označeny tak, aby je nebylo možné zaměnit s jinou činností stavebníka.

Takto uplatněným námitkám však krajský soud nepřisvědčil. Naopak má za to, že stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí dodatečně povolovanou stavbu (sestavující z jednotlivých objektů – viz úvod odůvodnění tohoto rozsudku) jednoznačně konkretizoval a specifikoval, přičemž takto provedená specifikace nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, o jakou stavbu (a její jednotlivé objekty) se v tomto konkrétním případě jednalo. Není tedy

pravdou, že by výrok o povolení jednotlivých stavebních objektů byl neurčitý z toho důvodu, že tyto objekty nejsou označeny tak, aby je nebylo možno zaměnit s jinou činností stavebníka. Ani ve vztahu k vlastní automatické lince alkalického zinkování a černění pak nemělo neuvedení údajů obsažených v závorce (závěs + buben) za následek nabytí jiného smyslu rozhodnutí, či skutečnost, že by stavební úřad rozhodoval o jiném předmětu řízení, jak žalobce namítal v podané žalobě. Krajský soud v této souvislosti z obsahu správního spisu ověřil, že vlastní žádost společnosti M - KOVO o dodatečné povolení stavby ze dne 26. 10. 2015 (doručená dle připojeného razítka podatelny téhož dne Magistrátu města Jihlavy) obsahuje pod bodem III. *Údaje o zahájené stavbě a její stručný popis* následující označení stavby: *Automatická linka alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod – podrobně viz příloha č. 1*, kdy rovněž v příloze č. 1 je tato stavba vymezena jako automatická linka alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod, včetně uvedení jednotlivých objektů (SO.01, SO.02, SO.03, IO.04 a IO.05) a jejich podrobnějšího popisu. V předcházejícím řízení přitom nebylo zpochybněno ani činěno sporným, že povrchové úpravy galvanickým zinkováním a černěním budou prováděny právě kombinovaným způsobem (závěsy + buben).

Krajský soud se dále byl nucen vypořádat také s otázkou zákonnosti samotného vedení správního řízení, a to v návaznosti na tvrzení osoby zúčastněné na řízení, společnosti M - KOVO (které se poprvé objevilo až v písemném vyjádření doručeném soudu dne 30. 8. 2017 a shodně zaznělo i při ústním jednání ve věci téhož dne), že totiž předmětem řízení o dodatečném povolení stavby se omylem stala i budova na parcele č. st. 117 v kat. území R., v níž však byl provoz zinkovny a povrchové úpravy kovů (tedy provoz srovnatelný se zamýšleným provozem galvanovny) kolaudován a provozován již od šedesátých let minulého století.

S odkazem na obsah spisové dokumentace, která byla soudu v dané věci předložena, nicméně krajský soud uvádí, že v průběhu předcházejícího správního řízení o dodatečném povolení stavby (kdy důkazní břemeno tížilo stavebníka) se společnost M - KOVO nikterak nebránila proti postupu stavebního úřadu, nepředložila žádné důkazy, které by nasvědčovaly tomu, že by ve stávající hale byl provoz zinkovny a povrchové úpravy kovů kdykoli v minulosti realizován, a vůbec tuto skutečnost v předcházejícím řízení nezmiňovala ani netvrdila. Z jediné písemnosti (zápisu z technické rady z roku 1964), kterou žalovaný v této souvislosti dohledal a kterou krajský soud provedl k důkazu při ústním jednání dne 12. 10. 2017, vyplynula toliko zmínka o přípravě galvanovny v objektu areálu tehdejšího Okresního průmyslového podniku (dnes areálu společnosti M - KOVO). Obsah tohoto zápisu tak dokládá pouze tu skutečnost, že se s podobným záměrem v dřívější době uvažovalo.

I kdyby ovšem v předmětné budově někdy v minulosti technologie zinkování kovů byla, žalovaný správně podotkl, že by to v dané věci nemělo žádný vliv a dopad na odlišné posuzování záměru. V posuzovaném případě bylo záměrem společnosti M - KOVO umístit do stávající haly technologii automatické linky alkalického pokovování a černění, přičemž již samotná instalace takovéto linky vyžadovala stavební úpravy zasahující do nosných konstrukcí stavby (viz projektová dokumentace stavby, jakož i fotodokumentace a protokoly pořízené z šetření provedených na místě samém v době zjištění nepovolené stavební činnosti – např. protokol z kontrolní prohlídky stavby ze dne 29. 12. 2015, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015 -

7, včetně připojené fotodokumentace pořízené na místě v čase 11:13 až 11:20 hod.; záznam z kontrolní prohlídky stavby konané dne 29. 12. 2015, sepsaný dne 30. 12. 2015, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015 - 8, nebo protokol o ohledání na místě stavby ze dne 18. 1. 2016, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015 - 17, včetně fotografií pořízených na místě v čase 9:21 až 9:32 hod.).

V návaznosti na znění ustanovení § 104 odst. 1 písm. k) a § 126 odst. 2 stavebního zákona tak instalace provozní linky tohoto druhu v budově, kde se dlouhodobě žádná linka nenacházela, nepochybně představovala *změnu v účelu užívání stavby, v jejím provozním zařízení (...) a změnu v činnosti, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí, která je přípustná jen na základě souhlasu nebo povolení stavebního úřadu*. V řízení tedy bylo třeba ověřit dopady záměru na chráněné veřejné zájmy; navíc stavební úpravy pro takovouto změnu v užívání stavby, kterými se zasáhlo do nosných konstrukcí, bylo možné povolit toliko po projednání ve stavebním řízení a vydat na ně stavební povolení [§ 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona *a contrario*].

Nepřípadné a bezpředmětné jsou v tomto ohledu také spekulace společnosti M - KOVO o tom, co by bylo, kdyby neutralizační jednotka nebyla realizována, neboť tato tvoří s linkou alkalického pokovování jeden celek. Projekt neutralizační stanice byl řešen jako přístavba o rozměrech 15,7 m x 9,25 m, výšky 6,8 m, provozně propojená se stávající halou (dvoupodlažním objektem o půdorysu 667 m²). Jednalo se tedy o „klasickou“ zděnou stavbu (přístavbu) se základy, zděnými svislými nosnými konstrukcemi a sedlovou střechou, která plně splňuje definici stavby dle § 2 odst. 3 stavebního zákona, resp. její části tak, jak upravuje odst. 4 téhož ustanovení zákona. Předmětem povolení pak byla také opěrná zeď výšky až 4,2 m, a to z důvodu překročení parametrů uvedených v § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, které by umožnily stavbu opěrné zdi realizovat bez povolení nebo jiného opatření stavebního úřadu.

Krajský soud se tedy ztotožňuje s hodnocením správních orgánů, že záměr společnosti M - KOVO tak, jak byl stavebnímu úřadu předložen a popsán ve výroku prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu, vyžadoval ke své realizaci vydání stavebního povolení. Do řízení o dodatečném povolení stavby se tedy instalace automatické linky alkalického pokovování nedostala omylem, jak se společnost M - KOVO ve svém stanovisku účelově pokoušela navodit, ale zcela záměrně.

Jak vyplynulo z výše uvedeného, předmětem posuzování v uvedené věci je přezkum zákonnosti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby automatické linky alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod, vydaného na základě žádosti stavebníka - osoby zúčastněné na řízení - společnosti M - KOVO.

Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona platí, že stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

Podle odst. 2 téhož ustanovení zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí

o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. (...) Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až § 115; ohledání na místě je povinné. (...)

Ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona dále upravuje, že stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

- a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,
- b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
- c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.

Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě namítal mj. rozpor dodatečně povolené stavby s územním plánem obce R., krajský soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti takto uplatněné námitky související s naplněním podmínky obsažené ve výše citovaném ustanovení § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona (jmenovitě souladu dodatečně povolované stavby s územně plánovací dokumentací). Případně shledaný rozpor dodatečně povolené stavby s územním plánem by totiž sám o sobě nutně vedl ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, aniž by se krajský soud byl nucen zabývat dalšími vznesenými žalobními námitkami.

V této souvislosti krajský soud na tomto místě připomíná, že obec R. má územní plán účinný ode dne 11. 1. 2013, dle kterého jsou pozemky a stavby společnosti M - KOVO, včetně dodatečně povolené stavby nacházející se na pozemcích parc. č. st. x a parc. č. x v kat. území R., zařazeny do stabilizované plochy VD – drobná výroba. Pro tuto plochu jsou v územním plánu stanoveny následující regulativy využití:

Hlavní:

Plochy určené pro drobnou výrobu, malovýrobu a přidruženou výrobu, pro výrobní služby a řemeslnou výrobu.

Přípustné:

Plochy určené pro umístování objektů drobné výroby, slouží k umístování provozoven obvykle s výrobní náplní na bázi kusové či malosériové výroby, blíží se spíše výrobě řemeslnické, navazující sklady a služby, přípustné jsou zařízení obchodu, administrativa a správa, zařízení dopravní a technické infrastruktury a zeleň.

Byty správců (pohotovostní byty), hromadné a halové garáže, čerpací stanice pohonných hmot.

Podmíněně přípustné:

Navrhované plochy pro drobnou výrobu situované do kontaktu s plochami bydlení jsou vymezeny jako podmíněně přípustné. V navazujících řízeních bude prokázáno, že celková hluková zátěž na hranici plochy VD nepřekročí hodnoty stanovených limitů hluku pro chráněný venkovní prostor a chráněné venkovní prostory staveb.

Nepřípustné:

Využití pro bydlení v RD nebo bytových domech, sport a tělovýchovu, rekreace, zemědělská výroba. Ostatní činnosti a děje, které nesouvisí s hlavní funkcí plochy.

Podmínky prostorového uspořádání:

U stabilizovaných ploch VD je max. výška staveb stanovena na 8 m. Nové plochy nejsou vymezeny.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že v daném případě byl ve smyslu § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona prokázán soulad dodatečně povolované stavby automatické linky s územním plánem obce R. Měl za to, že stavební úřad se záměrem společnosti M - KOVO důsledně zabýval, přičemž vycházel z toho, jak platný územní plán pracuje s plochou VD při koncipování a definování dalšího rozvoje svého území, tj. že v *Koncepci rozvoje území, ochrany a rozvoje jeho hodnot* územního plánu obec nazývá danou funkční plochu průmyslovou zónou, nadále počítá s existencí a rozvojem společnosti M - KOVO a přitom nestanoví žádné mantinely jeho rozvoje, ani neuvažuje s útlumem strojírenské výroby společnosti M - KOVO (srovnej str. 9 odůvodnění rozhodnutí žalovaného). Žalovaný proto na str. 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí pokračoval, že bylo důležité vysvětlit, co strojírenská výroba společnosti M - KOVO v době vzniku a schvalování územního plánu představovala. Proto se stavební úřad při hodnocení podkladů pro konečné rozhodnutí zmínil o historii a popisu výroby, která je v areálu firmy provozována (resp. co bylo jejím obsahem v době schvalování územního plánu). Žalovaný připomněl, že územní plán by měl stanovit funkční plochy a v rámci těchto ploch co nejpodrobněji definovat, co v těchto plochách může být a co ne. Platný územní plán obce R. přitom nazývá funkční plochu, ve které se nachází stávající strojírenská výroba firmy M - KOVO, plochou pro drobnou výrobu. Jelikož se jedná o pojem, který nemá oporu v zákoně, měla by dle žalovaného být využitelnost této funkční plochy co možná nejpodrobněji precizována v textové části územního plánu. V daném případě však taková definice v územním plánu chybí. Pokud tedy měl stavební úřad posuzovat soulad záměru stavebníka s územním plánem, a přitom neměl jasnou definici pojmu „drobná výroba“, musel při ujasnění toho, co v dané ploše může povolit, vycházet z podrobných znalostí platného územního plánu v celé jeho komplexnosti, včetně posouzení skutečnosti, jak územní plán s danou plochou uvažuje do budoucna, a tedy jaká je koncepce rozvoje daného území. Dle

této koncepcí platný územní plán obce počítá s další existencí a fungováním strojírenské výroby společnosti M - KOVO ve funkční ploše, kterou nazval „drobná výroba“ i nadále, přičemž nijak do budoucnosti neomezuje rozvoj firmy v rámci vymezené plochy jejího areálu. Strojírenská výroba společnosti M - KOVO zajišťuje výrobu drobných kovových výrobků včetně jejich přesného opracování a finální povrchové úpravy. K tomu účelu slouží kromě obráběcích strojů také lakovna, která je nedílnou součástí procesu strojírenské výroby. Tento rozsah zde přitom dle správních orgánů obou stupňů existoval již v době vzniku územního plánu a existuje zde i nyní – v době posuzování instalace linky alkalického pokovování. Žalovaný proto dospěl k závěru, že s ohledem na nastolenou koncepci rozvoje území je možno konstatovat, že strojírenská výroba společnosti M - KOVO je stabilizovaná a odpovídá rozsahu drobné výroby tak, jak s ní uvažuje územní plán obce R. V dané funkční ploše (VD – drobná výroba) tak, jak ji definuje územní plán obce lze provozovat strojírenskou výrobu drobných strojírenských výrobků, zahrnující jejich výrobu, opracování a konečnou povrchovou úpravu. Dle žalovaného je přitom obvyklé, že strojírenské firmy (mají-li ve výrobní náplni výrobu povrchově upravovaných komponentů) zajišťují jejich výrobu i s konečnou povrchovou úpravou lakováním nebo pokovováním (chromováním, zinkováním). Tento finální proces je přitom nedílnou součástí strojírenské výroby, a tedy v projednávaném případě instalace linky alkalického pokovování představovala pouze doplnění technologie finální povrchové úpravy výrobků, vyráběných v rámci strojírenské výroby společnosti M - KOVO podobně, jako už v procesu stávající výroby figuruje lakovna. Žalovaný proto uzavřel, že v případě posuzovaného záměru se nejedná ani o umístění nějaké nové výroby, nové samostatné „galvanovny“ mimo areál firmy, ale pouze o záměr doplnění technologie alkalického zinkování do stávající existující budovy přímo v areálu firmy, který je logickým doplněním a uzavřením procesu výroby strojírenských výrobků, které firma vyráběla a vyrábí jak před vznikem územního plánu, tak i za jeho existence. O tom, že doplňovaná linka alkalického zinkování je určena jako logická součást strojírenské výroby pozinkovaných drobných výrobků, pak dle žalovaného svědčí také to, že projektová dokumentace řeší v rámci technologické linky vany malého objemu, které umožní pokovování pouze drobných strojírenských výrobků. Pokud tedy stávající výroba (včetně výsledné povrchové úpravy výrobků) je v daném území z pohledu územního plánu přípustná, pak i doplnění technologie jiné povrchové úpravy těchto výrobků nutně musí být v souladu s územním plánem. Nepředstavuje totiž žádnou novou výrobu, ale je součástí výroby stávající.

S výše citovanými závěry žalovaného obsaženými v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se však krajský soud neztotožňuje. Na rozdíl od správních orgánů obou stupňů má za to, že na předmětnou stavbu nebylo možné vydat dodatečné stavební povolení, a to právě pro rozpor s platným a účinným územním plánem obce R. Dle krajského soudu vlastní realizace (umístění, instalace a provoz) automatické linky alkalického pokovování nepředstavuje jakýsi „pouhý“ doplněk stávající výrobní činnosti či nedílnou součást stávajícího výrobního procesu realizovaného v daném místě společností M - KOVO, jak žalovaný dovodil v napadeném rozhodnutí. Krajský soud se naopak domnívá, že se jedná o zcela nový prvek a nový výrobní proces, který nově přistoupil ke stávající výrobní činnosti společnosti M - KOVO a který se zásadně kvalitativně odlišuje od stávající výroby a jejího charakteru (výroba kovových výrobků a opracování kovů), a co do plánovaného časového provozu a především co do vlastního technologického postupu a způsobu (chemická výroba na bázi aplikace těžkých kovů oproti dosavadní výrobě spočívající v opracování kovů

a zhotovování kovových výrobků) také výrazným a zásadním způsobem přesahuje dosavadní rámec a charakter výroby, která v místě existovala v době pořizování územního plánu a kterou územní plán pro tento svůj charakter zařadil do funkční plochy VD – drobná výroba a řemeslná výroba.

Na klíčovou spornou otázku, tzn. jak v tomto konkrétním případě interpretovat územní plán obce R., je přitom nutno nahlížet právě optikou toho, jaká výroba, v jakém rozsahu a jakého charakteru v dané funkční ploše existovala v době tvorby a schvalování územního plánu, přičemž v tomto ohledu nelze dospět k jinému závěru, než že provoz linky na galvanizaci kovů představuje zcela nový výrobní proces (*de facto* novou výrobu), jdoucí výrazně nad rámec stávající výroby (včetně případné lakovny), a tedy výrazně nad rámec mantinelů a regulativů, které pro danou funkční plochu stanoví jako přípustné využití územní plán obce R.:

„Hlavní:

Plochy určené pro drobnou výrobu, malovýrobu a přidruženou výrobu, pro výrobní služby a řemeslnou výrobu.

Přípustné:

Plochy určené pro umístování objektů drobné výroby, slouží k umístování provozoven obvykle s výrobní náplní na bázi kusové či malosériové výroby, blíží se spíše výrobě řemeslnické, navazující sklady a služby, přípustné jsou zařízení obchodu, administrativa a správa, zařízení dopravní a technické infrastruktury a zeleň.

Byty správců (pohotovostní byty), hromadné a halové garáže, čerpací stanice pohonných hmot.“

Přistoupení tohoto nového výrobního procesu (této nové výroby) v podobě alkalického zinkování a pokovování pak zjevně nemůže představovat drobnou výrobní náplň na bázi kusové či malosériové výroby blízkí se spíše výrobě řemeslnické, pro kterou je charakteristický vysoký podíl ruční práce, jakož i um a zručnost řemeslníků. Tuto podmínku stanovenou územním plánem nenaplnuje ani vlastní automatizovaný výrobní proces, ani jeho samotná povaha, která je nadto v budoucnu uvažována v nepřetržitém provozu. Z tohoto pohledu tedy ani nemůže naplňovat požadavek kusového charakteru. Na tomto závěru pak nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že k umístění linky dochází uvnitř areálu společnosti M - KOVO a že územní plán pod bodem 3.5.4 (Plochy výrobní – Drobná výroba) uvádí, že plochy pro výrobu jsou v obci zastoupeny zejména v průmyslové zóně, kde jsou situovány firmy Kovorán, s.r.o. a M - KOVO – kovovýroba v areálu u tratě ČD, připravuje se výstavba nové haly v areálu. Je-li v územním plánu uvedeno toliko to, že činnost společnosti M - KOVO se nachází v průmyslové zóně a že se připravuje výstavba nové haly společnosti M - KOVO, aniž by bylo podrobněji rozvedeno a cokoli bližšího uvedeno o rozvoji v podobě umístění linky alkalického zinkování a černění, nelze dovozovat a souhlasit s argumentací žalovaného, že by územní plán nijak do budoucna rozvoj společnosti M - KOVO neomezoval či nestanovoval žádné mantinely tohoto rozvoje. Územní plán naopak stanoví řadu mantinelů a regulativů, které funkční využití dané plochy regulují (viz výše).

Shora vyslovené závěry krajského soudu pak podporuje - a skutečnost, že se v daném případě jedná o zavedení zcela nového výrobního procesu - potvrzuje také obsah plné žádosti o poskytnutí dotace podané společností M - KOVO Ministerstvu průmyslu a obchodu

ve spolupráci s agenturou CzechInvest, z níž mj. vyplývá, že „realizací projektu bude zaveden v rámci podniku **nový výrobní proces**, zvýší se kvalita finální produkce a rozšíří se produktové portfolio (...) bude také navýšena kapacita společnosti pořízením nových strojních zařízení“ (viz bod 3. Základní údaje o projektu a bod 7. Horizontální ukazatele, Vliv na udržitelný rozvoj). Rovněž z obsahu listiny nazvané jako Výběrová kritéria PROGRAM ROZVOJ Výzva III, III. prodloužení, která zachycuje hodnocení předloženého projektu (udělování bodů za naplnění jednotlivých výběrových kritérií), včetně možnosti hodnotitele okomentovat bodové hodnocení konkrétního oddílu, vyplývá z komentáře uvedeného pod bodem 3. Zkušenosti a odborné předpoklady žadatele mj. následující hodnocení: „*Povrchové úpravy jako předmět podnikání zapsány nejsou vůbec. (...) Zajímavé je, že firma o 19 lidech se hodlá rozvíjet ve všech směrech, tj. od zámečnické výroby k nástrojářské produkci až po sériovou výrobu. Toto spektrum hodlá dále rozšířit o zcela nový proces, galvanické pokovování.*“ Z komentáře hodnotitele uvedeného pod bodem 4. Technické řešení projektu je dále patrné, že „(...) **galvanizační linka je nová**“. Shodně tato skutečnost, tj. že „**galvanizační linka (38 mil. Kč) je zcela novou technologií ve firmě**“, vyplývá také z komentáře pod bodem 6. Součet bodů a doporučení (pozn.: zvýraznění doplněno krajským soudem).

Krajský soud dále konstatuje, že ostatně nelze ani připustit a bylo by jistě paradoxem, pokud by obec měla „doplatit“ na svůj vlastní územní plán, neboť kdo jiný, než právě sama obec, jejíhož území se územní plán týká a jejíž území územní plán reguluje, by měla nejlépe znát mantinely využití svého vlastního konkrétního území, resp. by to měl být pořizovatel územního plánu (v daném případě Magistrát města Jihlavy, úřad územního plánování), který již ve svém stanovisku ze dne 8. 10. 2014, č. j. MMJ/ÚÚP/2046/2014 168824/2014/MMJ, dospěl k jednoznačnému závěru, že „*stavební záměr "Automatická linka alkalického zinkování (závěs + buben) a černění včetně zneškodňovací stanice odpadních vod" podléhající zjišťovacímu řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, není v souladu s platným územním plánem obce R. Z tohoto důvodu úřad územního plánování s tímto záměrem nesouhlasí*“.

Je proto s podivem, že stavební úřad vzápětí vydal stanovisko datované dne 26. 11. 2014, č. j. MMJ/SÚ/4818/2014-2, které předmětný záměr vyhodnotilo v dané ploše jako možný a souladný s územním plánem, a to s argumentací, že tento záměr bude oproti původně navrženému pozemku parc. č. st. x realizován na pozemku parc. č. st. x (oba v kat. území R.), přestože je nepochybné, že se z hlediska posouzení přípustnosti takto navrženého využití jednalo o zcela totožnou plochu (plochu VD). Tedy ani změna situování vlastního záměru mezi těmito dvěma stavebními parcelami nemohla v tomto konkrétním případě soulad s územním plánem jakkoli ovlivnit a odůvodnit do té míry, že by v této ploše bylo možné daný záměr dodatečně povolit.

Z výše uvedených důvodů proto krajský soud neshledal, že by v daném případě byly naplněny zákonné podmínky ustanovení § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona pro dodatečné povolení stavby, a to pro shledaný rozpor s územně plánovací dokumentací (územním plánem obce R.), a tedy již tento důvod nutně musel vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Zároveň krajský soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. přistoupil také

ke zrušení prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu, na které zrušovací důvod ohledně rozpornosti dodatečně povolaného záměru s územním plánem obce R. primárně dopadá.

V návaznosti na výše uvedené krajský soud nad rámec výše uvedeného zároveň podotýká, že ačkoli se v pořadí druhé rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby (ze dne 21. 12. 2016, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-71) v zásadních závěrech stran souladu předmětného záměru s územním plánem obce nikterak neliší od předchozího odůvodnění původně vydaného rozhodnutí o dodatečném povolení (ze dne 19. 4. 2016, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-39), byť důvodem pro jeho zrušení bylo právě nepřesvědčivé odůvodnění souladu záměru s územním plánem R., je nutno konstatovat, že žalovaný přistoupil k nápravě tohoto stavu v odvolacím řízení a doplnil chybějící argumentaci stavebního úřadu v nyní žalobou napadeném rozhodnutí, které při respektování zásady jednotnosti vedeného správního řízení tvoří s prvostupňovým rozhodnutím stavebního úřadu jeden celek. Obrana proti takto doplněné argumentaci přitom zůstala jednotlivým účastníkům správního řízení zachována v rámci tohoto soudního řízení, v němž se krajský soud (jak je patrné z výše uvedeného) byl z povahy věci povinen primárně zabývat zákonností závěrů žalovaného stran souladu dodatečně povolané stavby s územním plánem obce R. V tomto ohledu tedy ani nemohlo dojít k namítanému zásahu do práv účastníků řízení či porušení dvojinstančnosti správního řízení.

Krajský soud pak zároveň doplňuje, že neobstojí ani závěry žalovaného vyslovené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k namítanému rozporu předmětného záměru se zákonem o vodách (ve spojitosti s navrženou akumulací odpadních vod v nadzemní nádrži o objemu 10 m³ a likvidací odpadních vod jejich odvozem přes obydlenou část obce), dle kterých plnění uvedené povinnosti sleduje vodoprávní úřad nebo Česká inspekce životního prostředí. Žalovaný tak uzavřel, že stavební úřad nemá v této věci (stejně jako na úseku ochrany povrchových a podzemních vod, včetně vod použitých = odpadních) žádné kompetence, a proto s tím související námitky je nutno směřovat do řízení vedených vodoprávními správními orgány podle zákona o vodách.

K tomu krajský soud uvádí, že v usnesení ze dne 4. 10. 2017, č. j. 30 A 157/2015 - 127, v řízení vedeném o žalobě proti souhlasu vodoprávního úřadu vydanému dle § 17 odst. 1 písm. b) vodního zákona s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2014, č. j. 3 As 130/2013 - 56, ve spojení s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, publikovaným pod č. 2434/2011 Sb. NSS (obě rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), vyslovil, že souhlas vodoprávního úřadu vydávaný podle § 17 odst. 1 písm. b) vodního zákona sloužící jako podklad pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení má povahu závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu, a tedy je svou povahou tzv. subsumovaným správním aktem, který nepodléhá samostatnému soudnímu přezkumu, ale jeho přezkum je možný až v rámci konečného rozhodnutí (zde rozhodnutí o dodatečném povolení stavby). Z tohoto důvodu tedy byla žaloba směřující proti tomuto aktu odmítnuta s tím, že meritorní přezkum námitek týkajících se obsahu vydaného souhlasu dle § 17 zákona o vodách (včetně namítaného rozporu s § 5 odst. 3 zákona o vodách) spadá do řízení vyústujícího ve vydání konečného rozhodnutí před stavebním úřadem (tj. do řízení vedeného právě stavebním úřadem o dodatečném povolení stavby), a to při současném dodržení postupu dle § 149 správního řádu. Nelze tedy přisvědčit

závěrům žalovaného, který se v odůvodnění napadeného rozhodnutí takto uplatněnými odvolacími námitkami odmítl zabývat s argumentací, že tyto je nutno směřovat do řízení vedených vodoprávním správním orgánem dle zákona o vodách.

Krajský soud se pak již dále nezabýval důvodností ostatních žalobních námitek vztahujících se zejména k dílčím procesním pochybením správních orgánů v řízení, jakož i vadám při posuzování vlivů na životní prostředí, včetně možného dopadu záměru na evropsky významnou lokalitu. Vzhledem k výše učiněným závěrům, které dle krajského soudu vylučují dodatečné povolení předmětné stavby bez dalšího, se jakékoli další hodnocení uplatněných námitek jeví jako nadbytečné.

Závěrem pak krajský soud především s ohledem na obsah učiněných vyjádření osoby zúčastněné na řízení, společnosti M - KOVO, doplňuje, že pokud společnost M - KOVO jako stavebník přistoupila k realizaci daného záměru mimo vedené správní řízení, a tedy předmětnou stavbu realizovala jako tzv. „černou stavbu“, i při vědomí skutečnosti, že na daný záměr čerpala dotační prostředky ve výši cca 38 mil. Kč, musela si být zároveň vědoma možných následků, které jí potenciálně hrozí v situaci, kdy stavba nebude dodatečně povolena a může být nařízeno její odstranění. Za tyto následky nelze činit odpovědným žalobce, který po celou dobu vedeného správního řízení poukazoval na rozpor předmětného záměru s vlastním územním plánem a který byl nucen vyvolat soudní řízení správní, v němž hájil nejen vlastní práva (jako obce, na jejímž území se má předmětný záměr nacházet), ale v širším hledisku také práva obyvatel obce, jichž se daný záměr bezprostředně dotýká.

IX. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle § 78 odst. 1 a odst. 3 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, pro nezákonnost zrušil.

Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tak bude nutno opětovně posoudit podmínky pro dodatečné povolení stavby, zejména co do jejího souladu s územním plánem obce R.

Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích celkem ve výši 5 000 Kč za podanou žalobu (3 000 Kč), návrh na přiznání odkladného účinku (1 000 Kč) a návrh na vydání předběžného opatření (1 000 Kč), jimž krajský soud ve všech případech vyhověl. Jako účelně vynaložené náklady pak krajský soud posoudil také částku, kterou obec R. (která je menší obcí a nedisponuje odborným aparátem s právníckým vzděláním k přípravě soudních podání) uhradila JUDr. B. Z., advokátce se sídlem D. 5, J., za sepsí správní žaloby ve výši 11 253 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáty ve výši 9 000 Kč, režijního paušálu ve výši 300 Kč a částky ve výši 1 953 Kč odpovídající příslušné

procentní sazbě daně z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o náhradu nákladů řízení ve výši 16 253 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Pokud se jedná o výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení, s ohledem na úspěch žalobce ve věci nebylo možné vyhovět návrhu společnosti M - KOVO, aby žalobci byla uložena povinnost nahradit jmenované společnosti náklady související se zastavením provozu automatické linky, včetně hrozící škody stran uložení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně v podobě vrácení poskytnuté dotace včetně penále. Ostatním osobám zúčastněným na řízení pak krajský soud žádnou povinnost neuložil, a proto jim nemohly vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V souvislosti s vydaným předběžným opatřením ze dne 9. 8. 2017, č. j. 30 A 116/2017 - 226, kterým byly zatímne upraveny poměry do doby rozhodnutí soudu, krajský soud uvádí, že toto předběžné opatření zaniká dnem, kdy se tento rozsudek, jímž bylo řízení ukončeno, stane pravomocným, a tedy vykonatelným (§ 38 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. října 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu